

Geschicht: Beim Wäschbuer

Den Tom an de Willi beim Wäschbuer

Et ass ganz fréi am Mueren, mee den Tom ass scho waakreg. Ganz lues ass en aus dem Bett geklotert, fir seng Bridder a Schwestern net z'erwachen, déi am selwechte Bett schlofen. Hee schläicht bei d'Fenster a blénzelt eraus an d'Sonn. Haut gëtt ee besonnesch schéinen Dag! D'Villercher sinn och scho waakreg a päifen hier Littercher iwwert de ganzen Dall. Vun uewen aus senger Kummer gesäit den Tom iwwert ganz Simmer. Hie wunnt nämlech net an engem normalen Haus..., nee, hie wunnt an enger Buer. Matt hiren héiche Mauere steet si op engem Hiwwel an et gesäit aus wéi wann se vun do aus op d'Haiser am Duerf géing oppassen. Dem Tom seng Kummer ass an deem alen Tuerm, zimmlech uewen, sou dass den Tom esouguer dem Bauer Théid seng Kéi gesäit, déi op der Wiss zefriden un de Grashällem knabberen.

„T'ass vill ze schued fir dobannen ze bleiwen!“ denkt den Tom. „De Willi ass bestëmmt scho waakreg!“ Hie klemmt séier a seng Lieblingsbox, schläicht dat kaalt Trapenhaus erof an dréckt déi schwéier Dier op fir eraus an den Haff ze lafen. Do steet scho säi Papp a mëscht säi Päerd prett.

„Du bass awer fréi op! Wou wëlls de hin?“

„Bei de Willi... an da kucke mer beim Fischen no! Vill Gléck op der Juegd, Papp!“ rifft en nach an en dréckt sech séier duerch déi grouss Paart vum Schloss eraus.

Vun do aus féiert ee Wee bis erof an d'Duerf. Mee den Tom hält léiwer dee kierzte Wee - queesch duerch de Bësch! Hie spréngt iwwert e puer grouss Fielstécker, léisst sech ee Stéck den Hiwwel erofrullen, sou dass en de ganze Réck an de Kapp voll Blieder huet. Dono kraucht en duerch een huele Bamstamm a léisst sech um Hënnestien ee Bullishiwel erofrutschen, an häpp! – scho steet hien hannert dem Willi sengem Haus.

Dem Tom säi beschte Frënd setzt schonn op deem klengen Träpplek virun der Dier a kniwelt mat sengem Messer un engem Stéck Holz ronderëm. Säi Papp ass Schräiner a wann de Willi grouss ass, wëllt hien och am Holz schaffen a Miwwele bauen..

Wéi de Willi den Tom gesäit, leet hien dat kléngt hëlzent Päerd an d'Messer séier ewech. Déi zwee Lausbouwen hunn haut eppes ganz Besonnesches vir, an anescht wéi den Tom sengem Papp erzielt huet, ginn si net erof bei d'Baach. Si gi sech bei de Wäschbuer setzen!

Et ass net de Buer deen esou spannend ass. Dat ass einfach nëmmen e Waasserbaseng an deem d'Fraen aus dem Duerf hier Wäsch maache kommen. Mee déi Wäschfraen a Meedercher

erzielen esou interessant Saachen! Si wëssen ëmmer alles an iwwer jiddereen.

„Stell der vir, de Bauer Feltes kritt Besuch vu senger Famill vun der Musel... dat sollen immens komescher sinn!“

„Meng Nopesch huet gëschter Fueskichelcher gebak, mir leeft haut nach d’Waasser am Mond zesummen!“

„Hues de schonn dat néit Lidd vun de Musikanten héieren déi op der Buerge wunnen... wonnerschéi soen ech der!“

Esou schnëssen se, an dobäi wibbelen se nëmmen esou ronderëm. Si zappen d’Wäsch an d’Waasser, seefen se an, an da klappen a reiwen se, bis d’Kleeder propper sinn. Dono dréinen déi staark Fraen ass Meedercher sou laang un der Wäsch, bis keng Drëps Waasser méi erausgelaf kënnt. D’Kleeder ginn dann op déi grouss Wiss hannert dem Wäschbuer geluecht fir ze dréchnen. Déi Zäit setzen sech d’Fraen an d’Meedercher niewendrun, si laachen a schnëssen a sangen och heiansdo ee Liddchen. Haut sinn d’Frae besonnesch gutt gelaunt... kee Wonner, bei deem gudde Wieder!

„Wa meng Mamm wéisst, dass ech nees hei sëtzen!“ denkt den Tom bei sech. „Si géing mer nees soen: ‚Hal dech ewech vun deem Geschnëss, enges Dages soll schliisslech e richteg Ritter aus dir ginn!‘“

Dee Moment ríft grad eng vun de Frae: „Sou, lo kënne mer schonn ufänken zesummen ze fallen! Merci léif Sonn!“

Op eemol héiert een d’Geräischer vu Päerdsgalopp. Et kënnt aus dem Bësch!

D’Fraen dréinen de Kapp an déi Richtung, wou d’Geräischer hierkommen, an och den Tom an de Willi luusse mat zesummegepëtzen Aen. Et dauert net laang, do gesäit een e ganzen Trapp Päerd um Bëschwee. Am schnellste Galopp kommen d’Jeeër zrëck an d’Duerf galoppéiert, an dobäi héiert een se haart ruffen a laachen: „Ei, wat een Dag!“ – „Lo hu mer nach e ganze Mëtteg, fir eis e bëssi an d’Sonn ze tässelen“.

An do héiert den Tom och d’Stëmm vu sengem Papp: „Männer, mir huelen d’Ofkierzung iwwert déi grouss Wiss. Wien als éischten op der anerer Säit ukënnt, kritt ee Becher Hunnegwain vir näischt!“

Hei do drécken d’Jeeër hire Päerd nach eemol d’Feeschten an d’Säit, fir se nach méi séier ren-

nen ze doen.

Mat vill Kaméidi a Gejäß kommen d'Männer op d'Wiss geridden, an an hirem Éiergäß, fir sou séier wéi méiglech op der anerer Säit ze sinn, mierken se net emol, dass d'Wiss voller frëscher Wäsch läit! An se héieren och net wéi dem Willi seng Mamm bierelt: „Net iwwert d'Wiss!! Eis Wäsch!!“

Am nächste Moment sprangen d'Fraen a Meedercher op d'Féiss, rässe mat haardem Gebierels d'Äerm an d'Luucht a wénken de Männer, dass se solle stoe bleiwen. Mee déi menge just, d'Fraen wélten si uféieren. Si wénken zeréck a reiden nach méi séier.

Mat hire Bullishouf donneren déi grouss Déieren iwwert déi frësch gewäsche Ländicher, Räck, Schiertecher, Dicher, Hiemer... D'Frae renne ronderëm wéi wëll Beien a mussen entsat nokuken, wéi déi stuerazeg Männer déi ganz schéi propper Wäsch duerch de Bulli schleefen an dreckeg maachen. Alles trëllt duercherneen an ass déif an de Buedem gedréckt.

Ee vun deene leschte Jeeër, de Jhengi, mierkt, wat si do grad gemaach hunn a stoppt säi Päerd. Hie kuckt verdaddert op den Duercherneen... an dann op d'Fraen, déi mat granzege Gesichter ronderëm d'Wiss stinn... Ee kuerze Moment ass et ganz roueg.

„Oh...“ seet hien just a kritt dobäi ganz rout Oueren.

„Jo... oh... dat sees de gutt, Jhengi!“ käicht do d'Margréitchen, eng zolitt a staark Fra mat breede Schëlleren. Si kuckt de Jeeër béis un.

„Oh... ass dat mannst wat ee ka soen! Wat mengt dir eigentlech, wat mir de ganze Mueren hei gemaach hunn? Är Hiemer a Boxen hu mer hei gezappt a geseeft a geschruppt! An elo kënne mer nees vu vir ufänken!“ Dem Margréitchen seng Stëmm gëtt ëmmer méi haart an ëmmer méi séier. „Dir wësst dach, dass dës Wiss net fir ze reiden ass! Schon ëmmer leeë mir hei d'Wäsch aus!“

„Eeeh, et... et... et deet eis leed!“ tuddelt de Jhengi, deem säi Gesicht huet elo d'Faarf vun enger Tomat.

„Männer! Heiiiiihinner!“ bierelt d'Margréitchen. Scho versammelen sech méi a méi Duerfbewunner ronderëm d'Wiss, jonk Mammen, Kanner, al Leit. Si hunn d'Opreegung an de Kaméidi héieren a wëllen natierlech net verpassen, wat do grad op der Duerfwiss geschitt.

„Oh-oh, lo gëtt et schéin!“ schmunzelt d'Dorothé, dat nieft dem Tom an dem Willi steet. Hatt

ass dem Willi seng Nopesch. „Wann d’Margréitche richtig rose gëtt, dann hält een sech léiwer wäit ewech!“

D’Männer kommen zu Fouss zrëck an d’Mëtt vun der Wiss, virop dem Tom säi Papp Thomas. Si all kennen dem Margréitche seng Rosereien, an et gesäit een hinnen of, dass si e bëssi vun hirem Stueraz verluer hunn.

„Margréit... T’ass net gär ge-ge-geschitt! Ech hu scho gesinn, wat mer gestiicht hunn. Weess de, an eiser Freed iwwert dee schéinen Dag, do si mer...“

„Ech wëll näischt héieren!“ jäizt d’Margréitche an hält dem Buerghär Thomas seng Hänn ënnert d’Nues. „Kuck der dat un! Déi opgeweechten, futti geschafften Hänn! An dat alles, fir dass dir a properen Hiemer kënnt duerch de Bësch reiden an iech ee schéinen Dag maachen?!“

„Ma léift Margréit, mir hunn eis dach entschëllegt. Wat kënne mer dann elo nach maachen?“ freet de Buerghär, an ass guer net méi esou staark an houfreg ewéi soss.

Dat weess d’Margréitche ganz genee. „Dir Hären, stréppt är Äerm erop, gräift lech esou vill Wäsch wéi der droe kënnt, an dann zack bei de Wäschbuer!“

D’Männer kucken sech mat rouden Oueren, mee keen traut sech, Nee ze soen. Mat groussen Ae kucken d’Kanner no, wéi déi soss esou dichteg Hären d’Kleeder asammelen an dono beim Wäschbuer ufänken ze zappen, ze seefen, ze reiwen an ze drécken... Wat ee Bild! De grouse Buerghär, deen ee Schiertech wäscht!

„Ech gleewen et net!“ kickelt de Willi dem Tom mat engem breede Grinsen an d’Ouer. „Kuck der eis Pappen un!“

„Dat vergiessen ech bis u mäi Liewensenn net!“ seet d’Dorothé zu deenen zwee Bouwen.

Et dauert net laang, an d’Wiss läit nees voller frëscher Wäsch. D’Männer awer käichen a reiwen sech hier Muskelen. Wat eng ustrengend Aarbecht! Soubal d’Margréitche zefridden ass, schläichen si geknéckt zrëck bei hier Päerd, fir d’Déieren endlech an de Stall ze bréngen.

Lues geet den Dag op en Enn, a géint der Owend ginn d’Fraen zefridde mat hirer dréchener Wäsch heem.

„Weess de Tom,“ mengt de Willi nach, ier si sech virum Schräiner senger Dier Äddi soen, „esou eng richtig Wäschfra, déi ass dichteg! Do muss all Ritter sech schummen!“

Personnagen:

Tom

Willi

Margréit, Wäschfra

Dorothe, Wäschfra

Thomas, Buerghär

Jhengi, jonke Ritter

Duerfbewunner a Jeeër
